

dium, desuden maa Iagttagelsen nødvendigvis ske nedefra og saaledes danne en væsentlig Hindring for at konstatere Fuglens Bevægelser med fuldstændig Sikkerhed.

Observationerne er gjort under de bedste Iagttagelsesforhold, og paa saa kort Afstand man kan vente at opnaa i Naturen, men selv med en god Kikkert kunde der ikke opfattes mere; at komme paa nærmere Hold eller at observere fra Kronen af et nærstaaende Træ vil paa Grund af Pirolens Aarvaagenhed og hysteriske Temperament næppe føre til andet Resultat, end at der begyndes paa en anden Rede, men skal Opgaven løses tilfredsstillende, maa det ske paa ganske kort Hold og ovenfra.

Det er sandsynligt, at opdrættede Piroler i god Kondition og under gunstige Forhold vil skride til Redebygning i en Voliere, og her vil det være muligt, at opnaa de Betingelser som er nødvendige for at løse Gaaden fuldstændigt.

To Storkereder fra 1589.

Af TAGE LA COUR.

I den fynske Biskop JACOB MADSENS Visitatsbog, til hvilken Originalmanuskriptet findes paa Landsarkivet i Odense, omtales i Aaret 1589 to Storkereder paa fynske Landsbykirker. Disse er, saa vidt det har været Forfatteren muligt at konstatere, de ældste omtalte, stedfæstede Storkereder i Danmark.

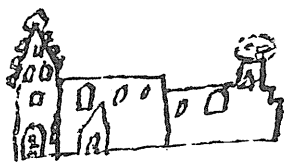
Under Beskrivelsen af Langaa Kirke, den 24de Marts, nævnes „en Storck Rede paa øster Ende“, og den samme Notits findes den følgende Dag under Gudme Kirke.

I Visitatsbogen, der i 1929—1932 er oversat fra Latin og udgivet ved A. R. IDUM af „Historisk Samfund for Odense og Assens Amter“, har Mester Jacob Madsen udført en Tegning af de visiterede Kirker; skønt disse Rids langt fra kan betegnes som Kunstværker, er de dog af stor kulturhistorisk Betydning, og Storkerederne er, som det ses, afbildet*).

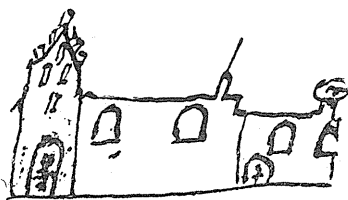
For Langaa Kirkes Vedkommende er ikke senere omtalt

*) Klicheerne er velvilligst udlånt af „Historisk Samfund for Fyns Stift“.

Storkereder; men paa Gudme Kirke findes den Dag i Dag en Rede paa nøjagtig samme Sted, som i 1589, og Traditionen siger, at den har været der i de sidste 400 Aar. Dette lader sig vel desværre ikke bevise, da den ikke omtales i Kirkebogen; men mere end 100 Aar kan den dog med Sikkerhed føres tilbage, thi gamle Folk i Landsbyen har hørt deres Bedsteforældre tale om den „lykkebringende“ Storkerede.

Langaa Kirke.

Gudme Kirke.

Det kunde i denne Forbindelse være interessant at faa fastslaaet, om nogle af Foreningens Medlemmer skulde kende andre endnu ældre, samtidige eller noget yngre Storkereder, saa man maaske paa dette Grundlag var i Stand til at danne sig et nogenlunde Indtryk af Storkens Udbredelse og Talrighed i Tiden omkring 1600.

Til Slut kan lige nævnes at Munken OLE JACOBSEN i „De gamle danske Dyrerim“, der er afskrevet i Næstved omkring 1460, skriver om Storken:

„menniskæ vell iek gernæ være næær,
ok therres hus them hawer iek keer“.